

Зимові мрії. Нече сніг падаємо

КУПИТИ

Про книгу

Отримавши шанс тренуватися в найпрестижнішому клубі фігурного катання, Пейслі бере із собою найцінніше - свої ковзани - та мчить у Аспен, назустріч новому життю. Зломлена й зневірена, Пейслі дає собі слово більше ніколи не прив'язуватися до людей, не мати стосунків, а лише віддавати всю себе спорту і мрії про Олімпіаду. Та зустріч із Ноксом усе змінює.

АЙЛА ДЕЙД

НАЧЕ
СНІГ
ПАДАЄМО

ТИХА ВОДА ГРЕБЛЮ РВЕ

Пейсли

У мене бурчить у животі. Звук лунає виразно в тиші, але всім байдуже до мене. Більшість пасажирів у автобусі ще дрімають, бо тільки починає світати.

Обережно нахиляюся і дістаю мобільний телефон із сумки, тільки б не розбудити сусіда поряд. За останні шістнадцять годин ми і словом не обмовилися. Пошарпаний костюм у смужку чоловікові завеликий і наводить на думку, що той — бізнесмен. Але, мабуть, не надто успішний, якщо обрав такий транспорт для подорожі з Міннеаполіса до Аспена.

Але мені й так задосить. Автобус везе мене далі. Він везе мене геть звідси.

У безпечне місце.

На пагорбі автобус труснувся, і моя сумка впала на підніжку позаду крісла. Я зиркнула на екран свого мобільного телефона. Сьома сімнадцять ранку. До місця призначення лишилося недовго. У животі все похоллоло, а тривога проникла аж до кінчиків пальців. Нахиляюся виглянути на вулицю крізь щілину між пожовклими шторами, а в автобусі запотіває вікно. Сніг, падаючи, розсікає тепле сяйво ліхтаря. Одна за одною стоять маленькі хатинки, які зрідка мерехтять світлом. Очима блукаю між засніженими гостроверхими дахами й високою білою дзвіницею.

Це новий етап. Стрибок у невідомість. І я сама по собі, та самотність мене не лякає.

Так було і буде завжди.

Лампочки над головами на мить спалахують і розливають своє маслянисто-жовте світло по всьому автобусу. Після ще двох поворотів

тріщить гучномовець, з якого лунає монотонний голос водія:

— За кілька хвилин ми прибудемо до центру Аспена. Це кінцева зупинка нашої подорожі. Будь ласка, на виході не забувайте про свій багаж. Дуже дякую.

Глибоко зітхнувши, я хапаю з підніжки ковзани, притискаю їх до грудей і виглядаю у вікно. Перед очима постають засніжені гори Аспена, що здіймаються в небо, наче намагаються дотягнутися вершинами до хмар.

Отже, ось він. Мій новий дім. Шанс усього життя.

Автобус зупинився, і двері відчинилися. І от холодний вітер б'є мені в обличчя, доки я намагаюся закинути на плече джутову сумку. Водночас впиваюся пальцями в білу шкіру ковзанів. Слідом за натовпом виходжу на вулицю і ступаю зимовими черевиками на хрусткий сніг.

Поміж шаленого вихору сніжних пластівців можна розгледіти лише поодинокі відблиски вуличних ліхтарів. Повітря чисте й прозоре. Пахне свободою. Спокоєм. На вигляд Аспен точно такий, як я собі уявляла.

Чарівний.

Мої світлі пасма лоскочуть щоку, поки я натягую вовняну шапку на вуха й починаю продиратися крізь сніг. У шлунку знову бурчить. Уже, мабуть, добу ані крихти в роті не було. Востаннє їла перед...

Ні. Я забороняю собі навіть думати про це. Усе в минулому. Не дозволю отруйному гніву зіпсувати моє щастя — не увіллю ложку дьогтю в бочку меду.

Рожеві відблиски, що переплітаються на білому небі, віщують світанок. Тепер я впізнаю маленькі будиночки, що вишикувалися посеред гір, мов у селі Санта-Клауса.

Мою увагу привернуло світло праворуч. Воно лине з наріжного будинку. За великими вікнами перед довгим прилавком стоїть чарівна жінка й викладає кекси на вітрину.

Кекси... аж слина котиться. Я навіть подумати про них не встигла, як ноги самі понесли мене туди. Коли заходжу, лишаючи мороз позаду, лунає дзвіночок. Мене огортають запашні аромати. Ненадовго заплющую очі й глибоко вдихаю. Потім озираюся навколо.

Перед прилавком вишикувалися один за одним барні стільці з червоними та чорними оббивками; на деяких уже потріскалася шкіра,

з-під якої видніється жовтий поролон. Уздовж стіни біля вікон стоять червоні м'які лавки, а між ними — білі столи. Над старомодним музичним автоматом кривими червоними літерами написана назва закладу — «Перекусна Кейт».

Час поснідати. Пахне смаженими млинцями, лохиною і корицею. Шоколадом, мигдалем і медом. І ще, ще, ще... Таке розмаїття, так божественно, я б навіть ніколи не змогла досягнути всі ці запахи, скільки б не намагалася!

І кава. Відчуваю аромат кави.

Рожева неонові вивіска, що мерехтить за прилавком, — хотдоги, гамбургери, молочні коктейлі — підказує, що пропозиції, схоже, залежать від часу доби.

За мною зачиняються двері. Воджу очима по картинах на стінах. На одній з них зображено вечірнє місто, освітлене ліхтарями. Ліхтарі нагадують вогонь, оточений засніженими горами, які, наче захисний мур, обступають Аспен. На інших картинах зображено...

Голубів. У всіх можливих варіаціях і моментах. Один з них має барвисте оперення. Інший великим планом витріщається на глядачів жовтими очищами. А ще один сидить з високо піднятою головою біля... свого «витвору». «Будь як голуб — насри на все!» — написано над ним.

— Вітаю, дороженька, — усміхається мені струнка жіночка у фартухові в горошок і з очима кольору кексів на вітрині — тепло-коричневими. Із кожним кроком, що вона ступає до мене чорно-білою кахельною підлогою, підосви її світлих тканинних черевиків риплять.

— Як підсолодити твій ранок? Маєш такий вид, наче тобі бракує ще однієї порції цукру.

— Каву, — кажу я, запинаючись. — І... омлет. Будь ласка.

Серце калатає в горлі. Я хвилююся. Уже давно не траплялося в моєму житті таких неупереджених людей. Людей, які не знають мого минулого. Упевнена, що ця жіночка й гадки не має, хто я, але мене не покидає думка, що вона читає мене, мов розгорнуту книжку.

До того як потрапити до інтернату, я зростала в передмісті Міннеаполіса, на стоянці для трейлерів. Містечко було невеликим. Мало жителів. Усі одне одного знали. Діти розуміли, з ким можна гратися, а кого краще обходити десятою дорогою. І я була саме другим варіантом. «Трейлерні таргани» — так нас називали. Перед очима

промайнули розмиті образи. Батьки, які відтягують своїх дітей від паркану нашого двору. Мої маленькі пальчики чухають голову, і за мить я бачу вошу під нігтем. Мама, яка посеред нашого трейлера стоїть на колінах перед довговолосим чоловіком зі спущеними штанами і сміється з того, що семирічна я застукала їх.

І, врешті, мої худі стегна, які впали мені в очі, коли вперше сіла на тоненький матрац у дитбудинку.

Думки раптово перериває гоготіння темноволосої жінки у фартушку:

— Омлет. Ти, певно, не місцева.

На моєму обличчі розтягнулася усмішка.

— Чому? — запитує я. — Щось не так з омлетом?

— Та ні. Просто люди з Аспена не замовляють його в мене.

— Чому?

— Повір, люба, — вона обходить прилавок і наливає каву у велику чашку, — коли дізнаєшся, які на смак мої млинці із шоколадною крихтою, омлет здасться тобі помиями.

— Заманливо, — усміхаюся я. — Гаразд, несіть свої легендарні млинці.

Жінка ставить переді мною чашку з паруючою кавою й переможно усміхається:

— Ти не пошкодуєш.

Вона, крутнувшись, зникає за дверима, які, очевидно, ведуть на кухню. Між звуками радіо чути брязкіт каструль і сковорідок, а трохи згодом — шкварчання гарячої олії.

Постукую пальцями по столу й чекаю. Тим часом з неба вже зникли рожеві відблиски. Натомість на вулицях Аспена з'являється дедалі більше щільно закутаних людей, які пробираються крізь заметіль. Зітхнувши, я дістаю із сумки мобільний телефон і гортаю галерею. Звідти на мене дивляться усміхнені обличчя моїх подруг. Майже на кожному фото ми стоїмо на льоду в тренувальних костюмах. Мабуть, не було такого дня, щоб ми проводили весь час деінде. Після закінчення школи ковзанка стала моєю рутинною. З ранку і до ночі.

Гортаю пальцем до наступного фото й умить відчуваю, як невидима рука розриває моє серце. Блакитні очі Каї виблискують на екрані. Ми лежимо на льоду, притуливши голови одна до одної, поодинокі пасма волосся висмикнулися з наших пучків. Сміємося із

чогось, що вже минуло. Я пам'ятаю той день. Це сталося невдовзі після обласного чемпіонату. Один з небагатьох днів, які згадую з теплими почуттями. Зображення пливуть перед очима. Я важко сковтнула. Кая була моєю найкращою подругою. І залишається нею. Вона уявлення не має, куди я поїхала. Не знає, що трапилося зі мною.

Ніхто не знає.

Раптом перед очима з'являється тарілка й опускається на стіл. Похапцем кидаю телефон назад у сумку й сідаю рівно.

— Дуже дякую, — кажу я.

Жінка усміхається. Вона припала поглядом до мого обличчя і на мить затрималася на місцині коло ока — та краще б оминула. Я опускаю голову й переводжу увагу на млинці.

Здається, минула вічність, перш ніж вона заворушилася й зникла за прилавком.

— Я, до речі, Кейт, — мовила жінка.

Я суну виделку до рота й ось-ось готова розплакатися від такого задоволення.

— Пейслі, — відповідаю їй з набитим ротом.

Кейт киває головою і відкриває кришку банки, щоб посипати цукровою пудрою купу випеченого печива.

— Ти до когось у гості чи проїздом?

Половину млинців я вже з'їла, але відчуваю, що цієї порції буде мало. Шлунок просить ще.

— Ні, я... — ковтаю та закашлююся. — Я тільки-но переїхала сюди.

Кейт, схоже, здивувалася.

— Справді? Таке рідко трапляється в Аспені.

Вона нахилиє голову й пильно розглядає мою джутову сумку.

— Ти фігуристка?

Я поперхнулася млинцем.

— Звідки...

— Твої ковзани. — Кейт вказує на сумку, перев'язану шнурками.
— Не важко здогадатися.

— О, так. — Я роблю великий ковток кави, потім додаю: — Мене прийняли до клубу фігурного катання *iSkate Aspen*.

— Ого! Тоді, певно, ти дуже вправна. Туди беруть лише найкращих.

Кейт витягнула цукрове печиво, надкусила його, а потім закрутила банку й поставила поруч із кексами.

— Моя донька теж туди ходить.

Останній шматочок млинця на виделці зникає в моєму роті. Поспіхом ковтаю і витріщаюся великими очима на Кейт:

— Ваша донька?

— Гвен. Вона приблизно твого віку. — Жінка показує на мене надкушеним печивом. — Двадцять?

— Двадцять один, — виправляю її, потім нахмурююся: — Ви що, у кекси еліксир вічної молодості додаєте? Я б не відмовилася від такого.

Кейт сміється. Вона відкушує печиво, а на прилавок сиплються крихти.

— Я рано стала мамою. У сімнадцять років. Але якщо знайду такий еліксир, дам тобі знати.

Дверний дзвінок сповіщає про гостя.

— Чорт, як холодно надворі, — сказав юнак з великою спортивною сумкою, струшуючи сніг зі своїх чобіт на плитку.

Ще кілька сніжинок впали на підлогу, коли він потер рукавички одна об одну.

— Доброго ранку, Ваятте, — привіталася з ним Кейт і заходилася наливати каву в одноразовий стакан. — Ти сьогодні запізнився.

— Так, проспав.

Хлопець узяв стакан, поклавши на прилавок дві доларові купюри. У каву він насипав стільки цукру, що я серйозно замислилася: мабуть, це універсальна панацея від негараздів для всього міста.

— Учора затягнуло трішки. — Він накриває стакан кришкою. — Напевно, треба дещо збавити оберти.

Кейт звела брову.

— Я чую це три рази на тиждень, коли ти заходиш зранку.

Ваятт усміхається. У нього дивовижне обличчя, і, закладаюся, він знає про це, як ніхто інший.

— Справді. Тут і не посперечаєшся. Живемо лише раз.

Він піднімає стакан з кавою на прощання і човгає до дверей. Мої ковзани зачіпає його сумка з вишивкою збоку — двома перехрещеними хокейними ключками.

Ага. Отже, хокей.

— Краще тримайся осторонь його вечірок, — каже Кейт одразу, як Ваятт виходить із перекусної. — Інакше поховаєш свою мрію, не встигнеш і подумати про Олімпійські ігри.

Я перемішую каву в чашці й дивлюся, як темна рідина розтікається по керамічних стінках.

— Професійний спорт і вечірки не сумісні.

— Тільки б Нокс це не почув!

— Нокс? — підводжу я очі та суплюся.

— Має з'явитися тут із секунди на секунду, — відповідає Кейт і показує на чашку, яку вже наповнює кавою.

— Теж хокеїст?

— Не зовсім. — На її обличчі з'явилася загадкова усмішка. — Нокс — сноубордист.

Тільки-но вона договорила, як знову лунає дверний дзвоник. До перекусної заходить широкоплечий хлопець із коротко підстриженим світло-каштановим волоссям.

Він одразу звернув на мене увагу. Очі юнака вп'ялися в мої. Вони в нього великі й зелені. Такого світлого відтінку, якого я зроду не бачила. Райдужки схожі на дві маленькі намистини на фоні білого неба. Мене зачарував їхній колір.

Він першим відводить погляд. З його волосся падають сніжинки й осипаються на чорний пуховик. На ногах у нього теплі черевики *Panama Jack*.

— Дякую, Кейт, — каже він, і — несподіванка! — всипає три пакетики цукру в каву, а іншою рукою потирає обличчя.

— Втомився, Ноксе? — запитує жінка жартівливим тоном.

— М'яко кажучи. Гадки не маю, як до вечора дожити.

— Може, просто раніше ляжеш спати?

Вуста Нокса розтягнулися в недовірливій посмішці, яка зазвичай обеззброює жінок та змушує їхні колінця тремтіти.

— Я тебе прошу.

Кейт махає рукою.

— Гаразд. Забирай свою каву і йди вже, бо всіх клієнтів мені розлякаєш своїм п'яним обличчям.

Нокс натягує удавану усмішку:

— У мене янгольське обличчя, погодься, Кейт.

— Якщо янголи на вигляд такі, наче їхній хліб насущний — випивка, то у тебе й справді янгольське обличчя.

Він сміється, оплачує свою каву і йде до виходу. Ми знову зустрічаємося поглядами, а потім хлопець переводить очі на мої ковзани, що висять на спинці стільця. Від його безтурботної поведінки не лишилося й сліду. Важко розгадати погляд юнака. Він наче засуджує мене за щось. Однак зникає за дверима раніше, ніж я розгадала вираз його обличчя.

— Ну, *це* був Нокс, — між іншим каже Кейт. — От від нього варто триматися ще далі, ніж від вечірок Ваятта.

— Чому? — запитую я, обхопивши рукою велику чашку кави. — Що з ним таке?

Кейт зиркає на двері, за якими декілька секунд тому зник Нокс.

— Краще було б спитати, що з ним *не так*. Любовні інтрижки, скандали, стрес... Нокс встигає кругом! Він хороший хлопець, але... — зітхає вона. — Схоже, що сноубординг не допомагає йому стати на правильний шлях.

На деякий час запала тиша, а в мене досі на думці його великі зелені очі. Зрештою я зітхаю і дістаю із джутової сумки свій гаманець.

— Дякую за ці диво-млинці. Скільки я вам винна?

Кейт схиляє голову.

— Прибери гроші, люба. Сьогодні сніданок за мій рахунок. — Вона усміхається. — Ласкаво просимо до Аспена.

КОЛИ СПЛЕЛИСЯ ПОГЛЯДИ

Пейслі

*Повітря повниться запахом дерева. Це перше, що спадає на думку, як тільки я відчиняю двері готелю типу *Bed & Breakfast*{1} під назвою «У Рут».*

І справді, стіни будиночка обшиті деревом. Вогонь потріскує в каміні поруч із зоною відпочинку, де стоять ситцеві крісла й коричневий шкіряний диван. На одному з крісел сидить і в'яже сивочола жінка. Вона підводить погляд, коли я заходжу й натрушую снігу на килим.

— Схоже, ти наскрізь промерзла, — каже вона. — Зледеніла й суха, як комашка.

— Ем... — *Невже всі в Аспені такі відверті?* — Мені потрібна кімната, якщо є вільна. Буквально на декілька днів, — поспіхом додаю я, а жінка супить брови. — Ну тобто я сподіваюся, що на декілька днів, можливо, трішки довше.

— Дівчинко, ріжеш мене без ножа. — глибоко зітхає вона й підводиться. — Хіба ти не знаєш, що зараз високий сезон?

— Високий сезон?

Жінка заходить за стійку і гортає книгу замовлень.

— Зима. Усі гірськолижні комплекси Аспена на місяць уперед заброньовані. Увесь світ приїжджає подивитися на нашого Нокса на регіональному чемпіонаті. — Вона підводить очі й змірює мене поглядом: — Ти ж не одна з них?

— Одна з них?

— Його фанаток?

— О ні. — Із захисною усмішкою на обличчі я піднімаю ковзани. — Мене запросили до клубу фігурного катання *iSkate Aspen*. Просто

житла ще не маю. — *Моїх заощаджень вистачить не більше ніж на місяць.* — Багато місця мені не потрібно. Достатньо ліжка. Або... можу і на дивані спати. Байдуже. Головне, щоб я...

— Боже, ні, — вона киває головою в бік кутового дивана. — На цьому одороблі спатимеш скручена в три погибелі. Хочеш собі спину зламати?

— Я...

— Давай подивимося, — бурмоче вона, перегортає наступну сторінку й обводить пальцем список бронювань.

У мене вже опускаються руки, а жінка насуплює брови ще дужче:

— Ні, без шансів.

До горла підійшов клубок. Аж пальці поніміли від того, як сильно я стискала шкіру ковзанів. Послаблюю хватку.

— Гаразд, так... Не так уже все й погано. Щось знайду. Не підкажете, де найближчий готель?

На її обличчі з'являється жалісний вираз:

— Уже все заброньовано.

Мене охоплює паніка. Паніка в поєднанні з безнадією. Ну тобто що я зараз маю робити? Спати на засніжених вулицях Аспена? Мене душить розпач.

Таке моє життя. Знову і знову воно кидає мене в подібні ситуації. Нормальні люди просто так не вирушають у дорогу. Вони планують і готуються, беруть із собою більше речей, а не декілька одєжин, засоби гігієни і ковзани.

Нормальні люди не такі відчайдушні, як я. У них не таке паскудне життя, як у мене.

— Усе гаразд, — вдається вимовити мені тонким голосом. — Можливо, знайду щось за межами Аспена.

Жінка нахмурилася й підібгала губи.

— Одну хвилинку, гаразд? Можеш зачекати біля каміна. У тій мисці на столі є шоколад.

Під килимом скрипить мостина, коли вона проходить коридором за стійкою і зникає за дверима. Гнітюча тиша падає на мене й дає розгулятися думкам.

Не хочу, щоб жінка йшла. Я б просто говорила з нею. Тоді б страх невідомості не оволодів би мною.

Диван справді незручний. Запах старої шкіри в поєднанні з ароматом кориці від свічок б'є мені в ніс.

Деякий час я слухаю потріскування вогню й цокання годинника над каміном, потім до мене доносяться кроки власниці готелю. Вона з'являється за стійкою і все ще тримає телефон біля вуха.

— Звісно, я приймаю вітаміни. Усе гаразд. Я теж тебе люблю, дороженька.

На її вустах бринить усмішка, жінка кладе телефон на стійку. Потім переводить погляд на мене.

— Це була моя донька Арія. Вона вчиться в Род-Айленді. У Брауні.

— О, вау. Це... дуже класно.

Я потираю носок одного черевика об інший і думаю про те, навіщо вона мені розповідає про доньку. Навіщо змушує чекати?

— Мабуть, ви сумуєте за нею?

— Сумую, — глибоко зітхає жінка.

Вона зиркає в телефон і стукає пальцем по стійці, а потім підходить до мене. В очі впадає її накульгування.

— Арія сповнена життєвої енергії. Така позитивна дівчина. В усьому бачить тільки найкраще і... Ти ще не куштувала шоколад?

— О! — Здивована від швидкої зміни теми, я підводжуся. — Ні, я...

— Ти багато втрачаєш. Ось, візьми цілу жменю і закинь до рота. Ці кульки з нуги найкращі в Аспені!

Не встигла я нічого відповісти, як жінка вже сипле пів тарілки в мою джутову сумку.

— Не віряться, що в тебе із собою так мало речей. Якби це побачила Арія, то зомліла б. Ну, головне, що тобі зручно. — Жінка знизує плечима. — Буде легше донести до своєї кімнати.

Я кліпаю.

— До моєї кімнати?

— Я тому й телефонувала доньці. Вона не проти, щоб ти пожила в її старій кімнаті. Але будь обережна: Арія роками божиться, що там під дошками живе куниця. — Жінка підморгує. — Я не дам тобі вмерти від переохолодження на вулицях Аспена. Який би був заголовок! І ще й у розпал сезону.

— Боже мій...

Груди розпирає від вдячності, я схоплююся з дивана й тягнуся до рук жінки.

— Ви рятуєте мені життя. Справді. Боже... Дякую вам! Не знаю навіть, як віддячити.

Жінка махає рукою:

— Знайди куницю.

Мене розпирає сміх. Якийсь дикий і хрипкий, зовсім не притаманний мені. Але я цьому не дивуюся з огляду на те, що трапилося зі мною протягом останньої доби.

— Я заманю її вашим шоколадом, — кажу я і йду слідом за власницею готелю. — До речі, мене звати Пейслі.

— А мене — Рут. Обережно, сходинки риплять. Ось коридор із гостьовими кімнатами, а крізь ці двері, — в кінці коридору ми підійшли до темних дерев'яних дверей із латунною ручкою, — можна потрапити до нашого будинку.

Рут віддає одні ключі мені, а іншими відчиняє замок, і ми заходимо до передпокою, прикрашеного барвистими картинами. Вона вказує на дерев'яні сходи в кінці коридору.

— Там, нагорі, твоя кімната на найближчий час. Живи скільки потрібно. Якщо хочеш, можеш платити за неї щотижня або ж допомагати мені з приготуванням їжі та прибиранням кімнат для гостей. Вирішувати тобі.

Серце мало не вискакує з грудей. Хоча йдеться лише про одну кімнату, та я відчуваю: це важливий крок до мого самотійного життя.

— Дякую, — кажу знову, але мені все ще здається, що однієї лише вдячності замало. — Я б хотіла допомагати з обслуговуванням гостей. Це... наразі це підходить мені якнайкраще.

Рут усміхається.

— Звісно, люба. І перестань увесь час дякувати. Тут, в Аспені, усі допомагають одне одному. Звикай до цього.

Краще не треба. Звикнути до чогось — означає стати легковажним, а легковажність може призвести до жахливих наслідків.

Жахливих, жахливих, жахливих.

Я трясу головою, щоб розвіяти образи, що спали на думку. А потім блискаю усмішкою до Рут:

— Чи є у вас на прикметі місце, де я могла б влаштуватися на роботу?

Рут проводить пальцями по сивому волоссю і закушує нижню губу.

— Треба подумати... Декілька апре-скі барів{2} у центрі та на гірських схилах шукають офіціантів. Тобі ще може пощастити у місцевому супермаркеті *Woodn' s. I*, гм, зачекай... — Вона нахилиє голову. — Ти ж фігуристка. У гарній фізичній формі, так?

Я киваю.

— Тоді спробуй на південному спускові. Молодим талантам у сноуборд-клубі потрібен новий тренер із витривалості. Не впевнена, чи вакансія досі актуальна, але можна перевірити.

— Дяк...

Рут піднімає руку, щоб мене перервати:

— Навіть не кажи цього.

Але рука не опускається, а застигає в тому ж положенні. Веселий блиск в очах жінки зникає, натомість з'являється смуток. Її пальці гладять тонку шкіру біля мого правого ока і прибирають пасма волосся з обличчя. Лагідний, утішний жест, а я здригнулася, наче вона мене вдарила.

— Тут ти в безпеці, — каже вона тихим голосом. — В Аспені ти в безпеці.

Я ледве знайшла хвилинку, щоб оглянути мою нову тимчасову кімнату. Проте одразу усвідомила, що це просто мрія — дерев'яні меблі в рустикальному{3} стилі, вогні гірлянд і безліч прикрас. Хутко заскакую в душ і потім знову вирушаю в дорогу.

З мапою спусків від Рут у руках я виходжу з маленького автобуса, який привіз мене прямо в гори Сноумасс. Вступлюся поглядом у барвистий малюнок з усіма описами і знаходжу маленький символ «Школи лижного спорту і сноубордингу».

— Агов! — долинає до мене чийсь голос.

Я піднімаю голову й бачу обличчя літнього чоловіка, його темна борода майже вся побіліла від сніжинок. Він показує на кабінку гірськолижного підйомника.

— Тебе підкинути?

Крізь сніг пробираюся до нього.

— Доїдемо до Школи лижного спорту і сноубордингу?

— Авжеж. Вийдеш на другій зупинці — і ти на місці.

— Чудово. Боже, ніколи не їздила на такому раніше. Воно може розбитися?

Чоловік відчиняє двері й знизує плечима:

— Упевнений, що може, але на моєму віку такого ще не траплялося.

— Це заспокоює, — бурмочу я і ступаю однією ногою в кабінку. — А загалом? Якщо взяти статистику? Наскільки безпечно...

Двері зачиняються. Клас!

Як тільки кабінка рушає з місця, мені стає зле. Не те щоб я боялася висоти, але... ця штука скрипить. А скрипучі конструкції на висоті кількох сотень метрів здаються ненадійними.

Саме тому я завжди вважала, що люди, які заходять на колесо огляду із сяйною усмішкою, — мазохісти.

Пальцями хапаюся за холодне сидіння і намагаюся не замислюватися над тим, чи встигнуть знайти моє тіло, що стрімко впаде в кучугуру снігу, до того, як обморозяться кінцівки.

Проте, на диво, що вище піднімається кабінка, то спокійніше мені стає на душі.

Краєвид забирає весь страх. Гори Аспена — занадто прекрасні. Вони не залишають місця для негативних почуттів.

Сама того не усвідомлюючи, прикладаю долоню до прохолодного скла і вдивляюся в обрій. Можливо, саме там, на засніжених вершинах, я втрачу голову і знайду свою душу.

Небо наді мною, земля піді мною, а всередині спокій.

Виходжу на другій зупинці й умить провалююся у сніг по самісінькі щиколотки. Джинси намокають за лічені секунди, і я вже подумки купляю пару болоньєвих штанів. Можливо, на *eBay*.

Спочатку я геть розгубилася. Удалині чую дітей і слова, якими вони перекидаються, але самих дітлахів не бачу. Усе, що постає перед моїми очима, — це величезна купа снігу й віддалені дахи будинків Аспена внизу, під горою.

— Гаразд, — бурмочу я та оглядаю чорну дошку із символом, схожим на той, що на мапі спусків, тільки тут він значно чіткіший і більший. — Ти зможеш, Пейслі. Поглянь-но.

Минуло буквально кілька хвилин, і я почала повільно пробиратися крізь божевільний лабіринт кольорів, символів і ліній.

Джинси не в захваті від того, як я ще п'ять хвилин плентаюся по густому снігу, поки нарешті — *нарешті!* — виходжу на спуск.

Переді мною люди в теплих костюмах — усе б віддала за такий — навчають дітей перших кроків на лижах і сноубордах. По дорозі до спуску намагаюся обтрусити мокрий білий сніг зі штанів і черевиків, опісля підходжу до підлітка, який опинився поруч. Під рукою він тримає сноуборд; іще мить — і від хлопця й сліду не стане.

— Агов!

Я піднімаю руку та махаю, і наче гора з плечей звалилася: дійшли до кінця мої блукання. Але він мене не чує. Переводжу подих і гукаю знову:

— Агов! Сюди! Так, це я кричала!

Нарешті я дісталася хлопця, аж дихання зціпило.

З-під його шолома видніються кінчики каштанового волосся. Напевно, у нього вже давно не модна стрижка, як у Джастіна Бібера.

— Ти місцевий?

Під ясным небом чіткіше видно, як хлопець зайшовся рум'янцем. Його щоки й чоло густо всіяні прищами; мабуть, щойно досяг статевої зрілості.

— Ага, — бурмоче він, навіть не підводячи на мене погляд.

Здається, кріплення на сноуборді для нього цікавіші, ніж я.

— Гаразд, можеш відвести мене до головного?

Він киває, повертається і йде вперед, не сказавши ні слова. Я йду за ним, ухиляючись від двох дітей, інакше вони відірвали б мені ноги своїми лижами.

— Отой, — каже юнак.

Я ще не встигла зрозуміти, кого він має на увазі, як від хлопця й слід простиг.

Зітхаю і окидаю поглядом спуск. Купа різнокольорових костюмів. На вигляд усі однакові. Кругом шалені крики, сміх, діти верещать від радості. Тут неможливо когось розгледіти, ба більше, я навіть не знаю, кого шукаю і...

— Що *ти* тут робиш?

Я кліпаю. Переді мною з'являється вже знайомий хлопець. Ці очі я впізнаю в будь-який день.

Це Нокс, сноубордист.

ПРОБАЧТЕ МЕНІ ТІ, КОМУ Я ЗАВДАВ БОЛЮ, КОЛИ СТРАЖДАВ САМ

Нокс

Ще в Кейт я помітив на обличчі дівчини синець. Можливо, так світло падало, але вдивлятися не хотів. Чесно кажучи, я був сонний, з похмілля, і єдине, що мене турбувало, — дзвін у голові. Однак зараз припухлість видно чітко, зранку навряд чи б вдалося так роздивитися. Синець — червоний, ще не набув зеленавого відтінку. Хай там що сталося, з'явився він нещодавно. Дівчина дивиться на мене крижаними блакитними очима, ніби привид побачила. Її губи злегка розтулені, і в яскравому сонячному світлі видно тонкий білий шрам на підборідді. Я змірюю поглядом її тендітну фігуру і ледве стримую сміх, помічаючи промоклі по самі коліна джинси.

— Гей? Ти німа?

Вона кліпає декілька разів і відмахується від моєї руки, як від набридливої мухи. Кутики мого рота знову вигинаються в усмішці.

— Перестань. Я шукаю декого.

— Поки що безуспішно, еге ж?

Вона кидає на мене злий погляд, а потім відвертається і безцільно дивиться в нікуди.

Я зітхаю.

— Знаєш, я б залюбки залишив тебе тут і наступні дві хвилини чекав, поки хтось на лижах звалить тебе з ніг, але, на жаль, це вже моя відповідальність. Тому... — я роблю розмашистий рух руками в

напрямку бічних проходів, — будь ласка, продовжуй свої так звані пошуки там.

— Це... — Вона замовкає на півслові, ненадовго заплющує очі, а потім дивиться на небо і за мить повільно повертається до мене. — Твоя відповідальність?

— Так. Відповідальність. Знаєш таке слово? Можу перефразувати. — Невимушено нахиляю голову. — Мораль. Почуття обов'язку. Совість. Честь. Гід...

— Я не дурна.

— О, чудово. Тоді хто ти?

— Тобто?

— Твоє ім'я, — усміхнувся я. — У тебе ж є ім'я, так? Я Нокс, до речі.

— Я вже знаю. А моє ім'я тобі знати не обов'язково.

Дивно. Що більше вона дратується, то цікавішою стає для мене.

Моя співрозмовниця робить глибокий вдих, ніби готується до чогось, а потім каже:

— Якщо ти тут головний, може, допоможеш мені?

Я сміюся, встромляю сноуборд у землю і спираюся на нього рукою.

— Хочеш моєї допомоги, навіть не представившись? — Роблю театральну скептичний вираз обличчя. — Тебе що, не вчили не довіряти незнайомцям?

Вона ахає, наче я образив її, і відходить на два кроки назад. Хвилину дівчина просто дивиться на мене блакитними очима, такими великими, що відчуваю, ніби ось-ось потону в них.

— Так, — холодно відповідає вона. — Вчили. Тільки тут помилка.

— І яка ж?

Дівчина зі спокійним обличчям говорить:

— Проблема не в незнайомцях. А в тих, кого ти думаєш, що знаєш.

Я рідко втрачаю дар мови. Зазвичай балакучий, дотепний, гострий на язик. Але зараз не можу слів дібрати. Просто стою перед нею, дивлюся і думаю, хто ж вона така.

— А тепер вибач, — додає вона, йдучи від мене в інший бік. — Ти забираєш мій час, якого і так обмаль.

— Зачекай. — На мить я потираю обличчя і потім іду за нею. — Гей, зачекай.

Хапаю її руку, щоб зупинити, але, здається, цей жест був невдалий. Вона висмикнула руку із силою, якої я не очікував від її тендітного тіла, і в ту ж секунду штовхає мене в груди.

Мимоволі я відступив на кілька кроків.

— Не чіпай мене, — шипить вона.

Я примирливо піднімаю руки:

— Мені шкода. Справді шкода. Я просто хотів... — Зітхаю і опускаю їх. — Чим я можу допомогти тобі?

— Дай мені спокій.

Вона далі йде вперед. Один з туристів ледь не заїхав сноубордом їй по голові, та дівчині вдалося ухилитися.

— Та годі тобі!

Цього разу я був кмітливішим: щоб не торкатися її, зробив декілька широких кроків, обійшов і став перед нею.

— Не будь такою впертою. Я можу допомогти, раптом що потрібно. Якщо в тебе обмаль часу, то не найкращий варіант безцільно блукати по спускові.

Якусь мить вона просто сердито дивиться на мене. Але мені байдуже, я надто здивився на те, як сонце осяває її блакитні очі.

Дівчина переминається з ноги на ногу, і, здається, до неї нарешті дійшло, що я маю рацію.

— Гаразд. Мені сказали, що молодим талантам потрібен новий тренер з витривалості.

— І?

— І я шукаю людину, яка відповідальна за це.

— Навіщо?

— Не думаю, що мушу звітувати перед тобою.

Я сміюся:

— Гадаю, що все-таки мусиш.

— А, звісно. Просто тому, що ти — популярний сноубордист Нокс — вважаєш, що тобі всі чимось заборгували. Розумію. Але дозволь мені сказати тобі дещо.

Вона робить крок до мене. Тепер обличчя дівчини буквально навпроти мого. Тільки зараз помічаю, що її праве око пронизане лопнутими капілярами.

— Я не така, як усі ті дівчата: цілувати ноги тобі не буду. Мені не цікаво, що ти хочеш, а чого ні. Я чхати хотіла на твою зовнішність. Тому якщо бажаєш допомогти, просто скажи, де знайти людину, відповідальну за молодих талантів?

Боже мій, а дівчисько з характером! Мені подобається.

— Ноги — огидно, — відповідаю я. — З чого б мені хотіти, щоб хтось...

— Ноксе.

Я ледь стримую усмішку:

— Гаразд. Ця людина перед тобою.

Вона примружує очі й дивиться повз мене в обидва боки. Проте все, що вона бачить, — дітей на сноубордах і лижах, і знову повертає погляд.

— Дуже смішно, Ноксе.

Я усміхаюся:

— Тобі не здається несправедливим, що ти знаєш моє ім'я, а я твоє ні?

— Ні.

Мені хочеться засміятися.

— Тоді, може, представишся, коли скажу, що я відповідальний за молодих талантів?

На її обличчі застигло здивування:

— Ти ж не серйозно?

— Перед тобою стою ж я.

На мить вона заплющує очі, потім повертає голову вбік і дивиться вдалину:

— Очевидно ж.

— Викладай. Ти знаєш когось, хто хотів би тренувати маленьких екстремалів? Але попереджую: комісійних за влаштування не даю.

Їй не смішно з мого жарту. Натомість вона просто дивиться на мене і покусує щоку, ніби в роздумах. Нарешті дівчина каже:

— Я хочу цю роботу.

Спочатку мені здалося, що я не розчув. Але вона стояла мовчки, і потихеньку стала зрозумілою серйозність її намірів. Мене розбирає сміх:

— Ні, не хочеш.

— Ого. Ти справді дієш мені на нерви, знаєш?

— Тоді чому ти досі тут?

Вона дивиться на мене:

— Тому що мені потрібна ця робота. Серйозно. Чому я не підходжу?

Прямо на нас мчить дитина на сноуборді. Я обережно піднімаю руку і відштовхую свою співрозмовницю вбік. Вона хоч і знову замахається, але принаймні не б'є.

— Ну... — Я переводжу погляд з її обличчя на ноги і знову на обличчя. — Ти дуже тендітна. Наші молоді таланти — це переважно хлопці-підлітки. Вони виснажують. Кидають тупі жарти, вимогливі, для них потрібно бути авторитетом. А ти... Думаю, вони тебе затопчуть за першої ж нагоди.

Вона роздуває ніздрі:

— Це сексизм. Те, що я не хлопець, не означає, що в мені немає наполегливості.

— Може, й так, але все ж... — Я невпевнено прикусив нижню губу і провів по ній зубами. — Ти маєш хоча б уявлення про фітнес?

Вона випинає підборіддя:

— Я фігуристка в *iSkate*.

Усе перевернулося з ніг на голову. Буквально в секунду. *Фігуристка*.

Від цього слова в мене перехопило подих. Ноги прикипіли до землі, яка, здавалося, хиталася і зрештою піді мною провалилася. І ось я падаю вглиб, небезпечно, несвідомо... а може, і цілком свідомо, бо так іще гірше, значно, значно гірше, адже я все відчуваю: як мене знову проймає біль, як тепло поступається місцем холоду, а потім холод — теплу, і разом пронизують усе тіло, безжально подразнюючи нервові закінчення.

— Агов!

Її віддалений голос перемішався зі статичним шумом, який був чи то наяву, чи в моїй голові. Різкий і дзвінкий, можливо, навіть ревучий, не знаю, але гучний — такий гучний, що я ледве витримую. А її голос ледь чутний, далекий, приглушений, ніби долинає з берега, а я десь глибоко-глибоко під водою.

— Ем-м, з тобою все гаразд?

Я задихаюся. Жовч підступила до горла від спогадів, які викликало це слово.

Фігуристка.

— Ти не працюватимеш тут, — випалив я.

У мене паморочиться в голові. Різнокольорові костюми людей навколо злилися в одну мозаїчну картину.

— Ем-м. Гарзд. Чому ні?

— Тому що.

Вона складає руки на грудях.

— Уже є хтось? Я краща й доведу це. Дай мені шанс. Пробне тренування. І побачиш найкращого тренера для молодих талантів. Я напориста.

Мій погляд перебігає на синець на її обличчі й затримується там. Дівчина помітила це. Звісно, помітила! Саме такий результат мені й потрібен. Я знаю, що так неправильно. І впевнений, вона подумає, наче я найбільший мудак у Сполучених Штатах. Можливо, так і є, хтозна. Але зараз це найкращий спосіб тримати її подалі від мене.

Фігуристка.

— Сумніваюся.

Вона хапає повітря, а на її обличчі віддзеркалюється шок. Великі очі вкриває ледь помітний проблеск сліз. І не скажу, що мені байдуже до того.

— Ти огидний, Ноксе. — Вона, сповнена відрази, хитає головою.
— Огидний.

Із цими словами дівчина повертається і йде.

Навколишній шум зникає на задньому плані.

Не знаю, скільки ще я простояв на спускові, дивлячись їй услід. Але впевнений, що ще дуже довго після того, як вона зникла з очей.

ЗАГУБЛЕНИЙ ХЛОПЧИК

Пейслі

Я прокидаюся за десять хвилин до першого дзвінка будильника. Живіт поколює, а серце ніби ось-ось вискочить із грудей. Відчуття ті самі, що і в дні змагань, але тепер на кону не медаль.

Сьогодні офіційно мій перший день в *iSkate*. Я збираюся підписати контракт. Контракт, над яким одразу висітиме дамоклів меч і чекатиме, коли я обірву тонку волосину.

Не думай про це, Пейслі.

Постільна білизна з ароматом бузку шурхотить, коли я перевертаюся на бік і збиваю подушку. На мить занурюю в неї обличчя, аби вгамувати тремтливе дихання. Ногою відкидаю пухову ковдру на край ліжка, схоплююся і вмикаю настільну лампу.

Ще рано. Лише близько шостої. Крізь ламелі жалюзі бачу, як місячне сяйво освічує танець сніжинок, наче небо — їхня сцена. Вони схожі на мене і викликають у пам'яті о́брази давно минулих часів. Згадую себе дитиною із сьйливою усмішкою на обличчі, яка танцює перед глядачами свій перший танець на льоду, у дешевій сукні із секонд-хенду. Кожен рух наповнювався магією, яку, окрім мене, ніхто не бачив.

Ця магія лишилася зі мною. Постійною супутницею. Рушійною силою. Найкращою подругою. Голосом усередині мене, який щемливим шепотом лине нервами і оселяється в серці. Голосом, що каже боротися, якщо не хочу втратити її.

Магія.

Адже якщо вона зникає, то зазвичай не повертається. Мені треба втримати її. І не можна здаватися. Тому я тут.

З тихим шелестом розправляються ламелі, від яких відводжу руку. Починаю пробиратися кімнатою до своєї джутової сумки, щоб дістати спортивні штани. Вони закидані іншими речами, тож кілька своїх одєжин я вирішила розкласти в просторій шафі Арії.

Відчиняю дверцята, і очі розбігаються. Або дочка Рут забула чимало речей, або... вона шопоголік. Таке враження, наче власниця усіх цих речей не на іншому кінці Америки, а десь поруч. Позаяк для моїх речей майже не залишилося місця, довелося кинути їх безладною купою між сорочками, худі й топами Арії. Жалюгідне видовище. Уже збиралася зачинити шафу, як раптом на нижній полиці помітила пару кросівок *ASICS*.

Я спершу вагалася, але все ж таки нахилилася глянути на них.

Тридцять восьмий розмір. На вигляд майже не ношені. Я думала іти на пробіжку у своїх кросівках, але, якщо можна... Арія, певно, не буде проти.

Уже коли дістаю взуття, то помічаю зім'яту фотографію, що застрягла поміж основою шафи та стіною. Обережно дістаю, щоб не порвати, і втуплюю в неї очі.

Хлопець, який дивиться на мене із широкою усмішкою і пляшкою пива в руці, безсумнівно, Ваятт із перекусної Кейт. А от дівчина поруч із ним мені незнайома. Припускаю, це Арія. Під бейсболкою густе каштанове волосся хвилями спадає на плечі. У неї ластовиння, але тільки на носі, а в зелених очах дівчини видніється сяйво, коли вона скося поглядає на Ваятта.

Ураз мені аж гидко стає, наче натрапила на щоденник Арії і проникла в її найпотасмніші думки. Я швидко встромляю фотографію назад у щілину й зачиняю шафу з рішучим наміром більше не нишпорити в речах дівчини.

Одягаю спортивні штани й кросівки, під'єдную навушники до мобільного телефона і знімаю із зап'ястя резинку, щоб зав'язати своє світле волосся в недбалий хвіст. Натягую рукавиці й шапку і якомога тихіше навшпиньки пробираюся вузьким коридором, виходжу крізь проміжні двері і спускаюся сходами до гостьової зони.

Сходинок скриплять. У будинку так тихо, що цей звук навіть трішки мене лякає. Лише за одними з дверей чутно виразне гучне хропіння гостя.

Повертаю ключ — замок вхідних дверей відчиняється з тихим клацанням, і я виходжу на крижане ранкове повітря.

Хоча Аспен — одне з найбагатших міст Америки, зараз воно здається найбільш відлюдним. Навіть ліхтарі не ввімкнені, лише слабке місячне сяйво розливається сірим світлом по засніженій землі. Вдалині на горизонті здіймаються вершини Аспен-Гайлендс, від яких на мить перехоплює подих. Вони моторошно величні й водночас чарівливі. В інтернеті я прочитала, що Аспен оточений чотирма горами: Сноумасс, Баттермілк, Аспен-Маунтін і Аспен-Гайлендс.

Не знаю, чи бачила я щось красивіше, ніж красвид, що зараз простягнувся переді мною. Це як дивитися на фотографію в гуглі й одразу розуміти, що її відфотошопили, бо вона занадто прекрасна. Тільки цей момент реальний. Не фейк з інстаграму. Жодної фальшивої досконалості. Ось чому я люблю природу. Вона не вдає щось із себе.

Тілом біжать мурашки, коли я включаю свій плейліст і вирушаю на пробіжку. Крижане повітря б'є в обличчя, але мені це в радість. Я насолоджуюся холодом, який забирає всі думки й наповнює мої легені енергією, пробуджуючи від сну магію всередині мене.

Я біжу, не думаючи, куди мене несуть ноги. Орієнтуватися в Аспені нескладно. Містечко невелике, будинки стоять акуратними рядами. За зображенням у гугл-мапах, Аспен схожий на ігрове поле у грі *Rac-Man*.

Під кросівками рипить сніг. Ноги заціпили від холоду, але я біжу далі, слідує мелодії зими, яка б'ється в такт моєму серцю.

Підніжжя гори Баттермілк прикрашають лише кілька будинків. Я сповільнююся. Не через втому, а через іскристі відблиски, які впадають мені в очі.

Спочатку здалося, що в навколишніх ялинах заховані гірлянди. З кожним видихом перед обличчям утворюється біла хмаринка. Підійшовши ближче до дерев, я розпізнаю джерело світла.

Серед стіни вкритих снігом ялинок розкинулося озеро, скуте кригою. Від нього віддзеркалюється місячне сяйво і пускає блискучі іскри. Десь у далекому лісі кричить сич. За кілька секунд я чую шурхіт його крил, коли він піднімається в небо.

Кладу долоню на твердий стовбур ялини й на мить застигаю в такому положенні, втупивши погляд у замерзле озеро. Лише невиразно усвідомлюю, що мій рот злегка відкритий.

В Аспені, напевно, є місця, сповнені магії. Можливо, це місто створене для того, щоб доторкнутися до кожної душі по-своєму, хто знає. Але для мене воно саме тут. Серце Аспена. Воно розкинулося переді мною, таке чисте й прозоре, подалі від людських очей, віддзеркалює моє внутрішнє Я. Відчуваю, як магія в мені пульсує і возз'єднується з цим місцем, і вперше мені вдається побачити її на власні очі.

Після стількох років. Ось я тут. І ось вона. Тут збігаються джерела наших душ.

Нарешті за такий довгий час я знову почуваюся живою. Відчуваю щастя і надію.

Відчуваю життя.

Шум праворуч вириває мене з думок. Він долинає з боку ялин і схожий на схлипування, але якесь дивне. Примруживши очі, намагаюся щось розгледіти, але ялини затуляють місячне сяйво. Надто темно. Обережно роблю крок уперед, намагаючись залишатися в тіні двох дерев. І тут я бачу його.

Нокс притулився до стовбура ялини, його очі втупилися в небо. Від вчорашньої легковажності, що була на спускові, не лишилося й сліду, натомість його обличчя напружено скривилося, а нижня губа тремтить.

Боже, здається, він плаче... Чи ні? Так. Упевнена, що так. Усе тіло хлопця труситься, а з рота виривається дивне стримане схлипування.

Він точно плаче. Але так, ніби не знає, як це взагалі робиться.

Обома руками обхоплюю стовбур ялини і не можу відвести погляду від хлопця. Учора я заприсяглася не звертати уваги на Нокса. Здавалося, я пізнала всю суть його єства. Мені стало ясно: Нокс — один із тих хлопців-сексистів із паскудним характером, для яких лайки в інстаграмі важливіші за будь-які особисті стосунки в реальному житті.

Але це... це справляє на мене зовсім інше враження. Чому він плаче? Що з ним трапилося? І чому, чорт забирай, він намагається видаватися таким безсоромним спортсменом, коли насправді...

Коли насправді є розгубленим.

Мов скам'яніла, я спостерігаю за його майже беззвучним риданням. Нокс проводить руками по обличчю, потім опускає погляд і дивиться на замерзле озеро. Можу заприсягтися, що в цю мить його

обличчя скривилося ще більше. Плечі хлопця здригаються, він хапає ротом повітря і знову захлинається.

Вдруге за ранок відчуваю, що втручаюся в чиєсь особисте життя. Мені не треба це бачити. Ці почуття не призначені для моїх очей. Незалежно від того, як Нокс повадився зі мною вчора, я відчуваю, що так неправильно.

Майже безшумно пробираюся крізь високий сніг, від якого вже зааніміли ступні й щиколотки. Я постійно озираюся через плече, боюся, що хлопець може мене помітити, але зараз йому, напевно, байдуже все, окрім емоцій, що його переповнюють.

Дорогою назад пришвидшую темп. Перегони моїх думок підганяють мене, змушують майже мчати, коли я намагаюся прогнати о́брази стражденного обличчя Нокса. Не хочу його жаліти. Краще думати, що він егоїст, яким я його і уявляла. Але мої думки стають голоснішими, божевільнішими, відвертішими. Вони збивають мене з пантелику. Він збиває мене з пантелику. Особливо тому, що в мене з'являється відчуття, ніби Нокс може бути схожим на мене більше, ніж мені хотілося б.

Мої ноги горять, коли я нарешті зупиняюся перед будинком Рут. Не стільки від втоми, скільки від холоду. Мені терміново потрібен гарячий душ.

У мокрих кросівках *ASICS* заходжу в гостьовий будинок. Перші постояльці вже сидять за довгим дерев'яним столом в обідній зоні. З моїх кросівок падає сніг і розтікається килимом.

Рут стоїть біля буфета й замінює порожній кленовий сироп на новий. Вона озирається через плече, коли грюкають двері, і сміється:

— Може, треба називати тебе Ельзою?

— Ельзою?

— Крижана королева, — пояснює вона. — Щоразу, коли тебе бачу, ти промерзаєш наскрізь. От тільки бурульок бракує.

Рут протягує мені яблуко. Я з вдячністю беру його і відкушую.

— Я бігала.

— Видно. — Її погляд блукає моїми тренувальними штанами і спускається до кросівок її доньки, жінка усміхається. — О, старі. Арія ніколи їх не носила. Це в неї була фаза, — Рут робить лапки в повітрі, — «починаю займатися спортом».

— Вона не любить спорт? — здивовано запитую я і, після того як проковтую шматочок яблука, додаю: — В Аспені від спорту взагалі не втечеш.

Рут тягнеться за тарілкою з млинцями, які потроху закінчуються.

— Повір, Арії вдавалося втекти. Вона допитлива й амбітна, але спорт... Боронь Боже!

На її вустах з'являється усмішка від згадки про доньку, потім жінка знову підморгує мені й шкутильгає до кухні. Хотілося б знати причину її кульгавості. Можливо, остеопороз чи артроз?

Але мені вже треба поспішати, щоб потрапити під душ і відчути гарячі струмені води на своєму тілі, яке з кожною секундою все більше відтає. Я притуляюся спиною до стіни душової кабіни, заплющую очі й глибоко зітхаю.

Зустріч із Ноксом приголомшила мене. На деякий час вона навіть розвіяла мою нервозність і змусила забути, що сьогодні важливий день.

Але зараз мої нерви, здається, прокинулися після швидкого сну й за лічені секунди знову запрацювали на повну потужність. Таке відчуття, ніби під моєю шкірою бігають мурахи — туди-сюди, туди-сюди, — зводячи мене з розуму, і водночас набирають сили, лоскочучи мої нерви. Кінчиком язика злизую теплу воду з верхньої губи, а потім поглядом окидаю своє тіло й затримуюся на місцях, які ніхто не бачить, окрім мене.

Я обережно проводжу пальцем по лівій нозі до середини стегна. Набряк уже спав, але шкіра змінила колір. Вона стала світло-зеленовою, а по зовнішніх краях проступає синюватий колір.

Я примружуюся, вимикаю воду і викидаю ці думки з голови. Незабаром від синців нічого не залишиться, і тоді я їх більше ніколи не побачу.

Більше. Ніколи.

Коли виходжу з душу, моє тіло парує, і я нарешті знову відчуваю пальці на ногах. Витираюся насухо, одягаю чисті речі, сушу волосся феном і затамовую подих, зустрівши свій погляд у дзеркалі.

Припухлість біля мого ока змінила колір. Вчорашні слова Нокса відлунюють у моїй голові.

Сумніваюся, що... Він намагався підкреслити, що в мені недостатньо наполегливості. Не вистачає авторитетності.

Я струшую головою, щоб розігнати думки, і відвожу погляд. В очі впадає косметика, що стоїть на комоді Арії у ванній кімнаті поруч з раковиною. Для спортсменки це радше протипоказано. Піт розмазує туш, і ти стаєш схожою на емо. А вся інша косметика забиває пори і спричиняє безліч величезних прищів, які могли б конкурувати навіть зі знаменитим кратером в Аризоні.

Миттєво приймаю рішення: хапаю флакон тонального крему й розмажую засіб по обличчю. Краще бути прищавим емо, ніж щоб усі витріщалися на мене впродовж першого дня в *iSkate* і робили поспішні висновки.

Цей етап лишився в минулому. І більше я не впускаю його у своє життя.

Впевнено розподіляю останні краплі тонального крему й уважно розглядаю обличчя. Вранішнє сонце світить у вікно і змушує мої блакитні очі яскраво сяяти.

Хапаюся пальцями за раковину. Руки трясуться, ніби по них пробігає стадо мурах.

— Зроби це для себе, — шепочу я. — У тебе на все вистачить сил.

Я повторюю ці слова тричі, поки не відчуваю, що мурашки відступили, моє зверху.

Хай би якою слабкою я почувалася і хай як сильно позначилося на мені минуле, вовк у моєму серці ніколи не розкриє світу ягня в моїй душі.

Тому що я сильна.

Я, Пейслі Гарріс, довбаний борець.

СВІТ ЗНАЄ МЕНЕ КРАЩЕ

Нокс

— О, Ноксе.

Мій батько сидить за обіднім столом перед панорамними вікнами, крізь які видніється сонце, що повільно сходить за Аспен-Гайлендс. Коли він побачив, що я зайшов, розгорнув газету *USA Today* і поклав її між мискою з яйцями і банкою з моїм протеїновим коктейлем.

— Іди сюди, поглянь-но.

Однією рукою знімаю шапку з голови, іншою розстібаю свою пухову куртку. Нахиляюся і дивлюся на газету. Сніг сиплеться з мого волосся на стіл.

— Пожежна бригада визволила чоловіка від пояса вірності. — Я хмурюся. — За допомогою болгарки? Що за...

— Та не це. — Батько тицяє на іншу статтю. — Ось.

Я читаю. З кожним переглянутим рядком мої брови супляться дедалі більше.

— О, — тільки й знайшовся я.

Батько так високо звів брови, що вони майже сягнули лінії росту волосся. Вражає.

— О? — повторює він і вперто стукає пальцем по статті. — Більше нічого не хочеш сказати? Це катастрофа, Ноксе! Джейсон Гоук, твій головний суперник, за перші двадцять секунд виступу на турнірі *Revolution Tour* провернув трюк «фронтсайд дабл кік 1260». Три з половиною рази обернувся навколо себе! За перші двадцять секунд, Ноксе! Ти розумієш, що це означає?

Я опускаюся на стілець навпроти батька й наливаю в склянку протеїновий коктейль.

— Розумію. — Краєчок мого рота сіпається. — Він швидко розкачався і зайшов із козирів, за такий час я навіть яйце не встигну обчистити. Можу запропонувати йому повторити трюк. — З награною байдужістю вдаю, наче відкидаю неіснуючий чубчик з обличчя і спираюся ліктем на спинку стільця поруч. — Привіт, Джейсоне. Ти готовий до виклику? Ти і сноуборд проти мене та цього яйця. Переможець здобуде... — на мить я замислююся, потім двічі заманливо сіпаю бровами: — ...Яйце.

— Не смішно, Ноксе.

— Ні? А мені таки кумедно.

Натомість у батька вигляд суворий, його губи стиснуті в тонку лінію, він послаблює краватку.

— Сьогодні твій виступ на пайпі{4}. Ти мусиш перевершити Джейсона.

— Тату, — я тихенько сміюся, зчищаючи яєчну шкарлупу, і кладу яйце на булочку. — Це просто показуха.

— Річ у твоєму ставленні, — відповідає він і примружує очі.

Батько ще не доторкнувся до булочки на своїй тарілці. Натомість він дивиться на мене, як дикий лев на безпорадну антилопу, якою б залюбки поласував.

— Кожен заїзд важливий. І якщо ти вважаєш, що це показуха, то не бачити тобі призових місць на турнірі *X Games*. Твоє мислення потребує більше амбіцій, хлопче!

— Моє мислення терміново потребує кави, — бурмочу я.

Учорашня зустріч на спускові з фігуристкою не дає мені спокою. Пів ночі я крутився в ліжку, картаючи себе за поведінку, потім ще більше дорікав собі за те, що взагалі думаю про цю дівчину. Коли сон все-таки взяв гору, почалися кошмари. О`брази, які я роками відчайдушно намагався витіснити з пам'яті. Ще було зовсім рано, як мене розбудив безперервний крик у моїй голові. Несамовитий. Жахливий.

Пронизливий.

Тілом пробіглися мурашки. На душі стало тривожно. Мене охопила паніка. Що довше я лежав у ліжку і згадував ті о`брази, то важче було дихати. Тому я вирушив на пробіжку. Ноги самі привели мене до озера Сільвер-Лейк. Єдине місце, де мої думки стають ще голоснішими і водночас вгамовуються.

Батько не звертає уваги на мою відповідь. Його увагу захопив мобільний телефон, на якому він зосереджено набирає повідомлення.

— Хотів тобі ще дещо показати.

Він квапливо робить ковток кави, не відриваючись від екрана. Коли батько показує мені свій мобільний телефон, коричнева рідина розливається і кілька темних крапель потрапляють на його булочку.

Досить побіжного погляду, щоб зрозуміти, про що йдеться.

Інстаграм.

Я заочую очі й тягнуся до кавоварки.

— Не заочуй очі, Ноксе. Це серйозна справа.

— Ого. Навіть не думав, що Джейсон ласий до неповнолітніх фанаток.

— Що? — Батько повертає телефон і з виразом ненормальної жаги до скандалів вдивляється в профіль Джейсона. — Що ти верзеш, Ноксе?

Я спокійно відкушую шматок булочки і відкидаюся на спинку крісла.

— От *це* була б серйозна справа, тату.

На скроні в батька пульсує вена. Йому належать майже всі гірськолижні комплекси в Аспені. Власне, його важко засмутити, але з гордістю можу стверджувати, що для мене це раз плюнути.

— За останні кілька тижнів у нього з'явилося понад п'ятнадцять тисяч нових підписників. Майже вдвічі більше, ніж у тебе. Ти геть забув про свій інтернет-профіль!

— Я геть забув про свою каву.

— Не клей дурня, Ноксе. — Тепер уже батько заочує очі. — Тобі варто стати більш активним. Дай підписникам поринути у твою рутину. Потрібна підтримка з боку преси, а ім'я Нокс має бути в усіх на вустах. Тільки так можна досягти успіху. — Він блокує екран телефона та жбурляє його на стіл. — Та коли ти вже зрозумієш? Деякі нюанси мають вирішальне значення в досягненні успіху. На одному сноуборді не виїдеш. А останній пост у твоєму профілі в інстаграмі опублікований майже два тижні тому.

Тепер уже в моїх скронях наростає пульсація. Не вперше впродовж останнього тижня батько дістає мене цим інстаграмом.

Що там такого важливого? Навіщо розповідати незнайомим людям, коли я лягаю спати і який серіал дивлюся? Може, ще

поділитися, як я в туалет сходив? На думку батька, це було б доречно.

— Та останнім часом нічого цікавого не відбувалося, — відповідаю я, не дивлячись на нього, і запихаю до рота останній шматок булки.

Чесно кажучи, я забув пароль. Треба запросити новий, але батькові краще цього не знати.

Звуки мого жування чітко чутні в тиші, що нависла над нами. Нагорі вмикається пілосос і починає шуміти, рухаючись підлогою.

Батько зітхає. Я піднімаю очі й помічаю, як він хитає головою, поки витирає руки об серветку.

— Я пошукаю для тебе контент-менеджера, — каже він і, відсунувши стілець, встає.

Моє серце зупиняється на мить, а тоді з подвійною швидкістю починає битися знову.

— У жодному разі!

Я випрямляюся і втуплююся в батька, котрий розглядає себе в дзеркалі над сервантом і поправляє краватку.

— Це відстій, тату. А як щодо мого особистого життя?

У дзеркалі помічаю, як батько роздуває ніздрі. Ще кілька секунд він смикає краватку, щоб вгамувати свій запал і не здійснити ще більший скандал, а потім повертається до мене.

— Тоді, Ноксе, подбай про своє особисте життя сам! Інакше це зробить хтось інший. — На хвилину батько задумується, а потім додає: — Б'юся об заклад, у Джейсона Гоука є контент-менеджер.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

КУПИТИ